

عنوان مقاله:

تحلیل حقوقی قابلیت دریانوردی در قراردادهای حمل و نقل دریایی کالا (بارنامه و چارترپارتی)

محل انتشار:

مجله مطالعات حقوقی، دوره 15، شماره 2 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 36

نویسندگان:

جعفر نوری یوشانلوئی - دانشگاه تهران

سمیرا سادات حسینی - دانشکده حقوق و علوم سیاسی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

امروزه بیش از نود و سه درصد از جابه جایی کالاها از طریق دریا انجام می شود، این امر را می توان معلول «قابلیت حمل حجم زیاد کالاها با کشتی» و «هزینه های کمتر» آن نسبت به سایر روش های حمل و نقل دانست. کشتی مورد استفاده در سفر دریایی، باید از همه جهات قابلیت لازم برای انجام مأموریت محوله را داشته باشد، در غیراینصورت امکان بروز حادثه نسبت به خود کشتی، محموله آن و همچنین کارکنان و مسافران آن وجود دارد. کنوانسیون های بین المللی، قوانین دریایی کشورها، قراردادهای فی مابین طرفین و همچنین عرف های موجود در زمینه حمل و نقل دریایی، وظیفه تامین قابلیت دریانوردی را در قراردادهای اجاره بر عهده مالک کشتی و در قراردادهای حمل و نقل دریایی بر عهده متصدی باربری قرار داده است. در تحقیق حاضر این سوال اساسی مطرح است که در ارزیابی قابلیت دریانوردی، چه شاخص هایی ملاک بوده و در چه صورت می توان گفت که مالک کشتی و یا متصدی حمل و نقل به تعهد خود عمل کرده است؟ نگارندگان پس از مطالعه تالیفات حقوقی به این نتیجه رسیدند که قابلیت دریانوردی یک مفهوم نسبی می باشد و ارزیابی و احراز ابعاد مختلف آن، صرفا با معیار شخصی (بررسی مورد به مورد) امکان پذیر است. همچنین با بررسی ماهیت و مبنای این تعهد در کنوانسیون های بین المللی و نظام های حقوقی مختلف، مشخص شد که تعهد به قابلیت دریانوردی کشتی از مبنای کلی مسوولیت متصدی حمل و نقل پیروی نمی کند و به نوعی می توان آن را تعهد به وسیله قلمداد کرد.

کلمات کلیدی:

قابلیت دریانوردی، قرارداد اجاره کشتی، قرارداد حمل و نقل بارنامه ای، بارنامه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1846879>

